

— Не плачи, майчице! Ти ще дойдеш скоро при насъ. Нали татко?

Баща му не отговори. Само голѣмитѣ му вежди трепнаха, а дѣсната му буза заигра отъ вълнение. Напредъ предъ тѣхъ китната планинска пѣтека сочеше съ черна ржка трудниятъ имъ пѣтъ, а назадъ като ранена птица пѣрполѣше майчиното сърдце. Съ тая скръбъ въ душата Добри и татко му закрачиха напредъ свити, наведени като подъ голѣма тежестъ.

Ехъ, отдавна бѣше! — въздѣхна Добри, погледна за последенъ пѣтъ къмъ синитѣ планини, па праметна отново вжжето съ телената четка и застѣрга вжтрешността на комина. Стѣржеше Добри и мислѣше за това, което бѣше по-рано. Татко му отъ ранна сутринъ се качваше по покривитѣ на високитѣ кжщи, чистѣше коминитѣ, а той седѣше долу и го гледаше. Понѣкога отъ височината достигаха до него бавни, проточени звуци на тжжна, родна пѣсенъ. Тя му спомняше за майка му, за земята останала далече, за двора съ порутения плетъ и бѣлата варосана кжщичка. Тя му спомняше и голѣмото щърково гнѣздо на отсѣчения брѣстъ, и грижливата ластовичка, свила гнѣздо подъ стрѣхата. Той се унасяше, а когато идваше на себе си отъ тая унесеностъ, бузитѣ му биваха мокри. Вечеръ, когато си лѣгаха, татко му тихо му приказваше пакъ за тамъ. И той заспива-

ше съ тая скръбна, но сладка мисль, като пиле подъ майчино крило. Но една вечеръ татко му се върна късно, не му каза нито думица, а когато му се обади, той грубо го изгълча. При слабата свѣтлина на малката лампа Добри видѣ, че очитѣ на татко му бѣха помжтени, а стѣпката му несигурна. Това се повтори нѣколко пжти. Веднажъ Добри не получи дветѣ мекици за закуска отъ бащината ржка. Тогава той разбра грозната и страшна истина: баща му пиеше. Бѣше се събралъ съ лоши другари и пропиваше всичко.

Една вечеръ, следъ като цѣлъ день не бѣше виждалъ татко си и не бѣше ялъ, въ малката главица на Добри узрѣ единъ планъ. Той прекара тежка и мжчителна нощъ.

Гладниятъ му стомахъ устояваше на съня и очитѣ му не се затвориха. Въ тъмнината той зовѣше майка си, плачеше, молѣше я.

Стори му се, че тя дойде, положи топлитѣ си ржце на челото му и той заспа. На утрото той премѣтна презъ рамо дългото телено вжже, което баща му отдавна не похващаше, и тръгна изъ улицата.

Бѣше студено, есенно утро. Ржцетѣ му бѣха почервенѣли отъ студа, но той крачеше. Спираше се предъ кжщитѣ, подсмърчаше и плахо запитваше. Нѣкжде му отговаряха. Нѣкжде съ смѣхъ поглеждаха малката му фигурка. Най-последой намѣри работа. Когато се из-